

Sygn. akt: X U 232/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **W. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 20 lutego 2018 r. znak: (...)

w sprawie **W. B.**

przy udziale (...) spółka z o.o. w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. i przyznaje wnioskodawczyni W. B. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do dnia 24 stycznia 2017 r. oraz ustala, że (...) spółka z o.o. w K. zasadnie wypłaciła W. B. zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do dnia 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł,

II. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lutego 2018 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 41 ust. 6 pkt 2 i art. 46 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 3 ust. 3 pkt 6, art. 5 ust. 1 pkt 6 ust. 1 pkt 1, art. 10 pkt 1, art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, odmówił ubezpieczonej W. B. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., jednocześnie stwierdzając, że (...) sp. z o.o. bezpodstawnie wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł.

Ubezpieczona W. B. w dniu 20 marca 2018 r. (data prezentaty biura podawczego, k. 4) wniosła odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2018 r., domagając się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r.

W treści uzasadnienia ubezpieczona powołując się na treść ustawy z dnia 16 grudnia 1998 r. podniosła, że sporne zdarzenie z dnia było wypadkiem przy pracy, albowiem jej niezdolność do pracy powstała na skutek wypadku w drodze z terenu zakładu pracy służbowym samochodem na miejsce gdzie zbierana była brukselka.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia (k. 5 – 6v).

W treści uzasadniania organ rentowy w pierwszej kolejności powołał się na treść art. 3 ust. 3 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wskazując, że w świetle tego przepisu decyzja ZUS jest prawidłowa.

Argumentując powyższe, ZUS podał, że z posiadanych dokumentów wnika, że ubezpieczona została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od dnia 1 września 2016 r. do 23 stycznia 2017 r. z tytułu wykonywania umowy zlecenia w spółce (...) sp. z o.o. i przebywała na zwolnieniach lekarskich od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. W związku ze stwierdzonym wypadkiem przy pracy w dniu 24 listopada 2016 r. spółka (...) sp. z o.o. dokonała wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł.

Kolejno organ rentowy podał, że decyzją z dnia 17 marca 2017 r. nr (...) ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 listopada 2016 r. uznając, że karta wypadku zawierała stwierdzenia bezpodstawne. Od w/w decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie do Sądu Rejonowego we Wrocławiu. Organ odwoławczy podzielił stanowisko ZUS i wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt IV U 225/17 je oddalił.

Powołując się na art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku, gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawiera stwierdzenia bezpodstawne, organ rentowy podał, że uznać należało, iż ubezpieczonej nie przysługuje prawo do świadczeń za czas choroby z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. s spółka (...) dokonała bezpodstawnej wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. W związku z tym powstała nadpłata zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w kwocie 3.910,20 zł. Z uwagi na to, że nadpłata przedmiotowego świadczenia nastąpiła z winy (...) sp. z o.o. tym samym ubezpieczona nie jest zobowiązana do zwrotu nadpłaconego zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Sąd uznał zleceniodawcę ubezpieczonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. jako stronę postępowania (art. 477 (11) par. 1 kpc), dlatego też doręczył stronie odpis odwołania ubezpieczonej, odpis odpowiedzi na odwołanie wraz z odpisem pełnomocnictwa (k. 12), a także informował stronę – (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. o rozprawach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczona W. B. od dnia 1 września 2016 r. wykonywała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. pracę na podstawie umowy zlecenia z dnia 01 września 2016 r. i z tego tytułu podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 września 2016 r.

Do zadań ubezpieczonej z tytułu zawartej umowy zlecenia należało sortowanie i czyszczenie brukselki.

W/w czynności rolne ubezpieczona wykonywała w różnych miejscach, w zależności od potrzeb pracodawcy: były wykonywane zarówno w siedzibie zleceniodawcy, jak również na kombajnie w terenie, na polu.

Zleceniodawca ubezpieczonej zapewniał dojazd do miejsca wykonywania pracy tj. sortowania i układania brukselki za pomocą swojego samochodu służbowego, który był udostępniany zleceniobiorcom w zależności od potrzeb.

Wyjazd do pracy w teren (na pola) odbywał się z siedziby zakładu pracy, gdzie pracownicy winni się stawić przed rozpoczęciem pracy.

Dowód:

- umowa zlecenia nr (...) z dnia 01.09.2016 r., k. 34 – 36,
- aneks do umowy zlecenia, k. 37,
- zeznania świadka W. S., k. 22,
- przesłuchanie ubezpieczonej, k. 22,
- zeznania świadka D. Ż., k. 22 – 23,

W dniu 24 listopada 2016 r. (czwartek) ubezpieczona około godziny 18:00 stawiła się w zakładzie pracy w K., gdzie oczekiwała na pozostałych współpracowników, z którymi miała udać się samochodem służbowym na pole w B., gdzie zgodnie z jej zakresem obowiązków miała pracować na kombajnie sortując brukselkę.

Współpracownicy ubezpieczonej zjawili się zgodnie z harmonogramem, wobec czego o godzinie 18:00 wyruszyli z zakładu pracy samochodem służbowym do B.. Ubezpieczona zajmowała miejsce pasażera na tylnej kanapie samochodu. Samochód służbowy był prowadzony przez jednego ze współpracowników ubezpieczonej. Łącznie w samochodzie znajdowały się 4 osoby.

Podczas drogi do B. niespodziewanie zdarzył się wypadek komunikacyjny. Na skutek wypadku ubezpieczona straciła przytomność i została przewieziona do szpitala w S., gdzie po odbyciu badania, lekarz chirurg skierował ubezpieczoną do domu, z zaleceniem wizyty kontrolnej u lekarza rodzinnego. W domu ubezpieczona zaczęła się źle czuć, bolała ją cała lewa strona głowy, kark i lewa dłoń, prawa stopa oraz wymiotowała.

Z uwagi na to, w dniu 28 listopada 2016 r. (poniedziałek) udała się do lekarza rodzinnego, a w dniu 29 listopada 2016 r. do chirurga, gdzie lekarz chirurg wypisał zwolnienie lekarskie.

(...) sp. z o.o. w dniu 5 grudnia 2016 r. sporządził kartę wypadku przy pracy dla osób niebędących pracownikami, w której uznał zdarzenie z dnia 24 listopada 2016 r. za wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 3 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na skutek wypadku ubezpieczona doznała urazu głowy i wstrząśnienia mózgu, urazu twarzy, głównie lewej okolicy jarzmowej, urazu i skręcenia nadgarstka lewego i stłuczeniu kolana prawego, urazu i skręcenia kręgosłupa szyjnego.

Przez okres 4 tygodni ubezpieczona stosowała kołnierz ortopedyczny oraz ortezę na kończynę górną lewą, a następnie odbywała rehabilitację.

Dowód:

- karta wypadku przy pracy dla osób niebędących pracownikami z dnia 5.12.2016 r., w aktach organu rentowego,
- wyjaśnienie poszkodowanej w sprawie wypadku przy pracy z dnia 5.12.2016 r., w aktach organu rentowego,
- akta sprawy IV U 225/17, w tym dokumentacja medyczna ubezpieczonej,
- zeznania świadka W. S., k. 22,
- przesłuchanie ubezpieczonej, k. 22,
- zeznania świadka D. Ż., k. 22 - 23

Na skutek zdarzenia z dnia 24 listopada 2016 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r.,

Dowód:

- zaświadczenia lekarskie ubezpieczonej, w aktach organu rentowego,

(...) sp. z o.o. wypłaciła ubezpieczonej jej zasiłek z funduszy wypadkowego w kwocie 3.910,20 zł.

bezsporne

Decyzją z dnia 17 marca 2017 r. nr (...) ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 listopada 2016 r. stwierdzając, że do wypadku doszło przed rozpoczęciem pracy wynikającej z umowy zlecenia.

Od w/w decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie do Sądu Rejonowego we Wrocławiu.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt IV U 225/17 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Do wyroku nie było sporządzone uzasadnienie. W toku sprawy Sąd powołał biegłego sądowego m.in. z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej, który stwierdził, że urazy doznane przez ubezpieczoną w wyniku wypadku z dnia 24 listopada 2016 r. nie spowodowały uszczerbku na jej zdrowiu.

Dowód:

- akta sprawy IV U 225/17, w tym dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej z dnia 12.05.2017 r.,

Decyzją z dnia 20 lutego 2018 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił ubezpieczonej W. B. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., jednocześnie stwierdzając, że (...) sp. z o.o. bezpodstawnie wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł.

Dowód:

- decyzja z dnia 20 lutego 2018 r. znak (...) - (...), w aktach organu rentowego,

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 lutego 2018 r. znak (...) - (...) odmówił ubezpieczonej W. B. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., jednocześnie stwierdzając, że (...) sp. z o.o. bezpodstawnie wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2018 r., domagając się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., argumentując, że zdarzenie z dnia 24 listopada 2016 r. stanowiło wypadek przy pracy, wobec czego za sporny okres winna otrzymać zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, tj. umowie zlecenia nr (...) z dnia 01.09.2016 r., aneksie do umowy zlecenia, karcie wypadku przy pracy dla osób niebędących pracownikami z

dnia 5.12.2016 r., pisemnych wyjaśnieniach poszkodowanej w sprawie wypadku przy pracy dnia 5.12.2016 r., aktach sprawy IV U 225/17, w tym na dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej z dnia 12.05.2017 r., zaświadczeniach lekarskich ubezpieczonej.

Dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, miały znaczenie również zeznania powołanych do sprawy świadków, tj. W. S. oraz D. Ż. (prokurenta (...)) spółka z o.o.) którym Sąd dał wiarę, albowiem były one spójne, logiczne i rzeczowe, a przez to stanowiące wiarygodny dowód w sprawie. Powołani do sprawy świadkowie jednomyślnie i konsekwentnie wskazywali, że sporny wypadek zdarzył się momencie, gdy powódka pozostawała w dyspozycji pracodawcy, tj. podczas drogi do miejsca wykonywania świadczenia na rzecz zleceniodawcy.

Ponadto Sąd dał wiarę twierdzeniom ubezpieczonej, albowiem były one spójne i rzeczowe, oraz co najistotniejsze w całości korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Okoliczność zaistnienia zdarzenia z dnia 24 listopada 2016 r. była w niniejszej sprawie bezsporna. Faktem jest bowiem to, że ubezpieczona w dniu 24 listopada 2016 r. jadąc samochodem służbowym uległa wypadkowi komunikacyjnemu, na skutek którego doznała urazu głowy i wstrząśnienia mózgu, urazu twarzy, głównie lewej okolicy jarzmowej, urazu i skręcenia nadgarstka lewego i stłuczeniu kolana prawego, urazu i skręcenia kręgosłupa szyjnego. Również okoliczność, że na skutek zdarzenia z dnia 24 listopada 2016 r. ubezpieczona okresie od dnia 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., była niezdolna do pracy, nie była kwestionowana w toku niniejszego procesu.

Warto zauważyć, że odmowę prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych argumentował tym, że decyzją z dnia 17 marca 2017 r. nr (...) ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 listopada 2016 r. stwierdzając, że do wypadku doszło przed rozpoczęciem pracy wynikającej z umowy zlecenia, natomiast wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r., Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie o sygn. akt IV U 225/17 oddalił odwołanie ubezpieczonej od w/w decyzji.

Tym samym organ rentowy odwołując się do ustaleń poczynionych w prawomocnej decyzji odmawiającej jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, pośrednio wskazywał na brak związku pomiędzy czynnością wykonywaną przez ubezpieczoną a wypadkiem przy pracy.

Wobec powyższego stanowiska organu rentowego w pierwszej kolejności, tut. Sąd pragnie zauważyć, że organ rentowy błędnie wywodzi brak prawa ubezpieczonej do zasiłku chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego z treści decyzji z dnia 17 marca 2017 r.

Faktem jest bowiem to, że na skutek oddalenia odwołania ubezpieczonej od decyzji ZUS z dnia 17 marca 2017 r. nr (...) decyzja ta jest ostateczna. Zgodnie bowiem z art. 16 § 1 k.p.a. i art. 110 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy są ostateczne, zaś organ administracji publicznej, który wydał decyzję jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Wskazane przepisy oznaczają więc związanie danego organu wydaną przez ten organ decyzją w znaczeniu proceduralnym oraz to, że decyzja wywiera określony skutek w sferze uprawnień lub obowiązków adresata decyzji. W takim też sensie - stwierdzenia określonych skutków prawnych w odniesieniu do konkretnego adresata - decyzja jest wiążąca dla innych podmiotów stosujących prawo, w tym sądów. Decyzja istnieje więc w obrocie prawnym jako skuteczna prawnie i sąd jest związany jej treścią (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lipca 2015 r., IV CSK 636/14). Ad casum, niepodważalne jest zatem to, że ubezpieczona nie uzyskała prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 24 listopada 2016 r., co oznacza, że nie można w postępowaniu sądowym ustalić, że takie prawo jej przysługuje bądź przysługiwać powinno. Decyzja administracyjna z dnia 17 marca 2017 r. wiąże zatem w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującej do jednorazowego odszkodowania.

Odnosząc się natomiast do drugiej kwestii, czyli prawnie wiążącego skutku jednej z materialnoprawnych przesłanek przyznania prawa na podstawie decyzji administracyjnej, nie można stwierdzić takiej oczywistości. Zgodnie z art.

104 § 2 k.p.a. decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty. Decyzja administracyjna jako dokument urzędowy zaświadcza zatem o określonym stanie prawnym w sensie jednolitości przyznanego prawa, natomiast skutek ten nie rozciąga się na proces decyzyjny, a to właśnie w procesie decyzyjnym weryfikowane są przesłanki do urzędowego zaświadczenia o określonym stanie prawnym. Przesłanki materialnoprawne decyzji administracyjnej nie mają zatem prawnie wiążącej mocy i w zależności od okoliczności podlegają weryfikacji, czy to w innym postępowaniu administracyjnym, czy to w postępowaniu sądowym. Należy podkreślić, że nie ma normy prawnej narzucającej związaną okolicznościami stanowiącymi podstawę decyzji administracyjnej w przedmiotowo i podmiotowo innych postępowaniach. Na poparcie prezentowanego stanowiska należy przywołać poglądy wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995r., II PZP 2/95, gdzie rozważano kwestię związania sądu powszechnego rozpoznającego sprawę o świadczenia z tytułu choroby zawodowej, decyzją inspektora sanitarnego stwierdzająca chorobę zawodową lub brak podstaw do jej stwierdzenia. Sąd Najwyższy uznał, że końcowym efektem postępowania administracyjnego oraz sądowno-administracyjnego jest decyzja administracyjna, a nie orzeczenie sądu administracyjnego. Nadanie przez doktrynę decyzji waloru prawomocności z uwagi na poddanie jej kontroli sądu administracyjnego nie nadaje takiej decyzji przymiotu prawomocności oraz wynikających stąd skutków, o których mowa w procedurze cywilnej. W odniesieniu do takiej decyzji nie występuje powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu przepisów k.p.c. Brak bowiem przepisu przewidującego związaną sądu w ścisłym znaczeniu, jakim dla prawomocnych, skazujących wyroków karnych jest art. 11 k.p.c. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady samodzielnego ustalenia okoliczności faktycznych i ich prawnej oceny w postępowaniu cywilnym, gdy chodzi o ustalenie wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa. Jako przepis wyjątkowy nie może być interpretowany rozszerzająco. To z kolei oznacza, że sąd pracy i ubezpieczeń społecznych rozstrzygając o konkretnym roszczeniu z zakresu ubezpieczeń społecznych jest zobowiązany z mocy art. 3 § 2, art. 213, art. 234, art. 233 § 1 k.p.c. do wszechstronnego zbadania i rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i w tej kwestii nie można przyjąć prejudykatu jedynie co do wyszczególnionej przesłanki, stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia o prawie w decyzji administracyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017r., II UK 41/16).

Warto ponownie zaznaczyć, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, w myśl którego zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNP 2002 nr 5, poz. 121 oraz postanowienia z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601 i z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08, LEX nr 553692).

W konsekwencji powołanych poglądów orzecznictwa, należało bez wątpienia uznać, że organ rentowy błędnie wywodzi brak prawa ubezpieczonej do jednorazowego odszkodowania z treści decyzji z dnia 17 marca 2017 r. Jak już zostało wskazane, wymieniona decyzja wiąże w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującej do jednorazowego odszkodowania. Nie wiążą natomiast elementy procesu decyzyjnego organu rentowego, w tym przede wszystkim stanowisko o braku związku wypadku z pracą.

W tym zakresie tut. Sąd rozpoznając sprawę o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego miał prawo, a zarazem obowiązek przeprowadzenia własnych ustaleń, w tym również w kwestii spełnienia przez zdarzenie z dnia 24 listopada 2016 r. przesłanek wypadku przy pracy.

Odnosząc się następnie do kwestii wypadku przy pracy, wskazać należy, że w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3. w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z kolei zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 6 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia.

W myśl natomiast art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy na skutek wypadku przy pracy, przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy wymiaru. Prawo do zasiłku chorobowego przysługuje od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego.

Powyższe niewątpliwie oznacza, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą.

Nagłość charakteryzuje się czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, oraz raptownym. Powyższa cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci.

Nadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury i doktryny wypadkiem przy pracy jest zdarzenie pozostające w czasowym lub miejscowym związku z pracą. Związek pomiędzy wypadkiem a pracą sprowadza się do związku czasowego (tj. zdarzenie będące przyczyną wypadku nastąpiło w czasie pracy - nie tylko w czasie efektywnego świadczenia pracy, ale również w czasie pozostawania do dyspozycji pracodawcy) lub miejscowego (tj. zdarzenie będące przyczyną wypadku nastąpiło w miejscu wykonywania pracy lub w miejscu określonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę) (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2014 r. I PK 275/13 LEX nr 1477424).

W judykaturze łączy się przyczyny doznanego uszczerbku na zdrowiu albo śmierci pracownika z wykonywaniem czynności zmierzających do realizacji zadań pracodawcy, do których pracownik zobowiązał się w umowie o pracę lub będących przedmiotem polecenia przełożonych, przy czym przez "zwykłe czynności" w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej rozumie się zarówno czynności wchodzące do samego procesu pracy, jak i związane z przygotowaniem i zakończeniem pracy oraz czynności niemające bezpośredniego związku z wykonywaniem pracy, ale które są prawnie i życiowo uzasadnione istotą stosunku pracy. Związek zdarzenia z pracą ulega zerwaniu wówczas, gdy pracownik w przeznaczonym na pracę czasie i miejscu wykonuje czynności tak bezpośrednio jak i pośrednio niezwiązane z realizacją jego obowiązków pracowniczych i czyni to dla celów prywatnych (por. uzasadnienie uchwały z dnia 7 lutego 2013 r., III UZP 6/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 158 i szeroko powołane w nim orzecznictwo).

Z kolei w wyroku z dnia 6 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt I PK 198/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że śmierć pracownika korzystającego z firmowego transportu, który zapewniał dowóz do siedziby przedsiębiorstwa, można uznać za wypadek przy pracy. Musi się to jednak wiązać z obowiązkiem stawienia się w zakładzie.

Co więcej w wyrok z dnia 24 października 2007 r. I UK 127/07 Sąd Najwyższy uznał, że wprawienie się pracownika w stan nietrzeźwości w czasie odbywania

drogi z miejsca wykonywania obowiązków wynikających ze stosunku pracy do

siedziby pracodawcy środkiem lokomocji należącym do pracodawcy i kierowanym przez innego pracownika nie wyłącza pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 października

2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Za zewnętrzną przyczynę sprawczą wypadku przy pracy należy rozumieć każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny – w istniejących warunkach – do wywołania szkodliwych skutków. Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego pomiędzy urazem a czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego

zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego. Jednakże aktualne orzecznictwo skłania się do dopuszczalności uznania za wypadek przy pracy zdarzenia wywołanego przyczyną o mieszanym charakterze, tj. zbiegu przyczyny zewnętrznej z przyczyną wewnętrzną (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 marca 2014 r., I ACa 92/14, LEX nr 1790012).

Oczywiście powołane orzeczenia i komentarze odnoszą się do oceny charakteru prawnego zdarzenia w związku z wypadkiem przy pracy w ramach stosunku pracy, niemniej należy je odnieść także do oceny związku wypadku z wykonywaniem pracy w ramach m.in. umowy zlecenia.

Mając powyższe na uwadze należy z całą stanowczością stwierdzić, iż wypadek jakiemu uległa ubezpieczona w dniu 24 listopada 2016 r. podlega ochronie prawnej, bowiem sporne zdarzenie z całą pewnością pozostawało zarówno w miejscowym, jak i czasowym związku z pracą oraz w związku z przyczyną zewnętrzną tj. wypadkiem komunikacyjnym. W realiach niniejszej sprawy nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, że wypadek miał miejsce na drodze pomiędzy siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego z zawartej umowy zlecenia. Ubezpieczona bowiem w dniu 24 listopada 2016 r. stawiała się w siedzibie zakładu pracy, skąd następnie przy użyciu samochodu służbowego wraz z pozostałymi współpracownikami, udała się do miejsca wykonywania obowiązku wynikającego z zawartej umowy zlecenia, tj. sortowania i czyszczenia brukselki, natomiast podczas tej drogi doszło do spornego zdarzenia.

Na w/w okoliczności wskazywali powołani do sprawy świadkowie, tj. W. S. oraz D. Ż., którzy zgodnie wskazywali, że ubezpieczona tego dnia była przewożona samochodem służbowym z zakładu pracy do miejsca wykonywania czynności wynikających z zawartej umowy zlecenia.

Z tego też względu należało zakwalifikować zdarzenie z dnia 24 listopada 2016 r. jako wypadek przy pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku, tj. na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej W. B. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r., jednocześnie ustalając, że (...) sp. z o.o. w K. zasadnie wypłaciła ubezpieczonej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2016 r. do 24 stycznia 2017 r. w kwocie 3.910,20 zł.

W pkt II-gim sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż zarówno ubezpieczony jak i organ rentowy zwolnieni są od obowiązku ich poniesienia – z mocy art. 94 i art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.